

OVER DE „RADICALE OPERATIE” DER LIESBREUK.

Naar aanleiding van de mededeeling van collega LAMERIS 1), waarin hij als zijn meening mededeelt, „dat de radicale operatie” van de liesbreuk bestaat uit een behandeling van den breukzak zonder meer”, wenschte ik eenige opmerkingen te maken. In de eerste plaats deze: evenals KOCHER 2) „halten wir nicht eine einzelne Operation für die allein seligmachende. Wir halten dafür, dasz gegenüber dem Schablonenmässigen Vorgehen des Routinier-operateurs das Individualisieren den gebildeten Arzt charakterisiert”.

In een ingezonden stuk 3) kapittelt collega LAMERIS naar aanleiding van een korte mededeeling collega LYCKLAMA door op te merken: „de vraag is gewettigd: waar zijn de geschiedenissen, die dat duidelijk maken”. Indien ik nu hem zelf deze vraag zou stellen, zou hij het antwoord eveneens moeten schuldig blijven.

Als basis voor zijn betoog moet gelden: „de kennis van het resultaat dier operatie in 750 gevallen”. Welnu deze 750 gevallen zijn volgens zijn artikel onderzocht, geschift en gerangschikt niet door hem zelf maar door VAN DER SLUYS. Volgens dat recept (men neme slechts een willekeurige statistiek bij den kraag) kan ieder van ons van achter de schrijftafel allerlei meeningen construeeren en publiceeren, die de lezer op geen stukken na objectief kan controleeren. Dit is toch niet de juiste manier om een wetenschappelijke meening te lanceeren of te steunen.

Dat schrijver sinds anderhalf jaar, voornamelijk bij kinderen maar ook bij volwassenen, den zoogenaamden radicalen naad heeft laten vervallen, is evenmin een steun voor zijn meening omtrent den radicalen naad. Om zeer bekende redenen kan een dergelijke mededeeling geen andere waarde dan die eener kennisgeving hebben.

Schrijver heeft zich door een statistiekje van VAN DER SLUYS omtrent de behandeling van den breukzak zóó laten imponeeren, dat hij er toe gebracht werd om te zeggen: „Er blijkt ten duidelijkste uit, dat het definitieve resultaat der operatie afhankelijk is van de wijze, waarop de breukzak verzorgd werd”. Daar collega LAMERIS deze voor mij onbegrijpelijke slotsom zonder nadere motiveering neerschrijft, wil ik er natuurlijk niet verder op ingaan, maar even kort en even ongemotiveerd verklaren, dat ik haar voor principieel verkeerd houd.

Eveneens mag ik om dezelfde reden zonder naderen uitleg beslist en krachtig tegenspreken de meening van LAMERIS: „dat de slechte resultaten der operatie van BASSINI bij de hernia directa niet te wijten zijn aan de gebrekkige reconstructie van het lieskanaal”. Integendeel, wanneer ergens het principe van BASSINI groote triomfen kan vieren, dan is het juist bij de hernia directa. *Indien de operatie van BASSINI nog niet uitgevonden was, dan moest zij uitgevonden worden voor de hernia directa, niet voor de hernia indirecta. Bij de hernia directa toch valt er iets te reconstrueeren, te versterken. Bij de hernia indirecta daarentegen is het lieskanaal in orde, en is er dus ook niets te reconstrueeren; er bestaat alleen een inwendige breukpoort, die onder gegeven omstandigheden verzorging vraagt.*

1) *Tijdschr. voor Geneesk.*, 7 Nov. 1908 bldz. 1622.

2) *Chir. Operationslehre*, 5de Auflage S. 773.

3) *Tijdschr. voor Geneesk.*, 11 Juli 1908 bldz. 115.

Verder moet ik ernstig opponeeren tegen de volgende uitspraak. „Immers in bijna alle gevallen van deze breuk (hernia directa) is het behoorlijk opdraaien van den breukzak onuitvoerbaar”. Persoonlijk hecht ik weinig of niets aan het torqueeren, ligeeren of dichtnaaien van den breukzak; alleen aan het zeer hooge, intraperitoneale dichtmaken of reseceeren hecht ik groote waarde; de vorm waaronder men dit doet of soms doen moet is volkomen onverschillig. Ik kan echter uit eigen vrij groote ervaring beslist verzekeren, dat in alle gevallen, waar men dit mocht wenschen, het zeer hoog opdraaien en ligeeren van den breukzak bij de hernia directa niet alleen mogelijk, maar zelfs gemakkelijk is.

Het schijnt mij toe, dat collega LAMERIS de hernia directa en de hernia indirecta niet voldoende uit elkander heeft gehouden, en dat dit feit hem parten heeft gespeeld bij het maken zijner gevolgtrekkingen. Deze beide soorten van breuken hebben volstrekt niets met elkander gemeen, behalve dat zij ongelukkigerwijze beide den naam liesbreuk gekregen hebben wegens hun beider plaats van ontstaan. Het past echter niet deze beide soorten van breuken in één statistiek te vereenigen. Met bijna evenveel recht zou men de indirecte liesbreuk en de navelbreuk samen kunnen beschouwen en voor beide uit de gezamenlijke uitkomsten de recidiefwetten mogen bepalen.

Zeer eigenaardig heeft het mij getroffen, dat schrijver uit zijn eigen stellingen (waarmede ik het zelfs als stelling niet eens ben) de dwingende slotsom niet durft trekken. Bijv. „Is deze reconstructie van het lieskanaal de hoofdzaak der operatie, dan moet het aantal recidieven bij de hernia directa grooter zijn dan bij de hernia indirecta”. Schrijver toont aan, dat dit laatste inderdaad het geval is en toch deinst hij terug voor de noodzakelijke gevolgtrekking.

Waar ik het in geen enkel opzicht eens kan zijn met de in zijn artikel niet gemotiveerde uitspraken van collega LAMERIS, vind ik het uitermate jammer, dat een wetenschappelijke mededeeling de wereld wordt ingestuurd, zonder dat tegelijkertijd de gegevens worden verstrekt, waarop de uitspraken in die mededeeling bevat berusten, en controle mogelijk wordt.

Hoezeer ik nu ook eerbiedig afwijkende meeningen als die van collega LAMERIS, en van wetenschappelijk standpunt mij zelfs verheug later van hem gedocumenteerde resultaten zijner gewijzigde techniek te vernemen, zoozeer bejammer ik elke premature mededeeling, omdat sommige geneeskundigen nog „jurant in verbo professoris”, voornamelijk wanneer dit, schijnbaar bezonken, in schrift verschijnt. Analyseeren wij ons geval, dan vinden wij het volgende: Collega LAMERIS heeft in het nummer van 7 Nov. een uitspraak gedaan zonder de controleerbare motieven er bij te geven. In dit nummer doe ik dito-dito. En wat moet nu de lezer doen, die van het *Tijdschrift* nut en leering wil trekken? Is hij van poëtischen aanleg, dan zal hij met FAUST zeggen „Da steh ich nun ich armer Thor, und bin so klug als wie zuvor”. Is hij echter naar den praktischen kant aangelegd en wil hij resultaat zien van zijn verkwiste lees- en denkcategorieën, dan blijft hem niets anders over dan op de bekende wijze aan de knopen van zijn vest te vragen, wie gelijk heeft.

Amsterdam, 10 Nov. 1908.

A. OIDTMANN.